

30 Αυγούστου 2016

Βρήκαμε έναν 19χρονο Έλληνα που ντύνει τα Playmobil Καραγκούνες

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Ο Πέτρος συστήνει με υπερηφάνεια την πιο αγαπημένη του φορεσιά, από την Πυλαία Θεσσαλονίκης.

Ρωτάς κάποιους δεκαεννιάχρονους τι έχουν να σου πουν για τη ζωή τους, υπάρχουν μερικοί που κάνουν πράγματα, σαν εσένα πιχί, αλλά άλλοι δεν ξέρουν τι να σου απαντήσουν, άντε να σου πουν καμιά καγκουρόπλακα με τα κολλητάρια, δέκα λέξεις όλες κι όλες κι ύστερα μούγκα. Και, μετά, ρωτάς τον Πέτρο Καμινιώτη και σου λέει με μια φυσικότητα που νομίζεις ότι αστειεύεται πως, πριν από μερικούς μήνες, το διεθνές ανδρικό περιοδικό GQ συμπεριέλαβε το προφίλ του στο ίνσταγκραμ πρώτο πρώτο στην κατηγορία Τέχνη, ανάμεσα στα 50 προφίλ από όλο τον κόσμο που πρέπει κανείς να ακολουθήσει. Για να καταλάβεις, δύο από τα υπόλοιπα 49 είναι κι εκείνα του Ντέιβιντ Μπέκαμ και του Τζάστιν Μπίμπερ. Έλα μωρέ, σιγά τα ωά.

Ο Πέτρος δεν περηφανεύεται, του αρέσει πολύ βέβαια αυτό που συνέβη, αλλά έχει εκείνο το είδος της συστολής που δεν γίνεται βαρετή και θες να δείρεις το σπασικλάκι που σου το παίζει σεμνό, πολύ απλά διότι έχει τη συστολή ενός σωστά μεγαλωμένου παιδιού. Διότι ναι, ο Πέτρος είναι παιδί, μόλις πέρυσι τελείωσε το λύκειο και πέρασε στο τμήμα Μάρκετινγκ και Επικοινωνίας του Οικονομικού Πανεπιστήμιου Αθηνών. Ο Πέτρος, επίσης, είναι μέλος δύο χορευτικών συλλόγων -ενός στην Πετρούπολη από τότε που ήταν πέντε χρόνων και ενός στον Πειραιά από πέρυσι- και χορεύει παραδοσιακούς χορούς, με στολές, με ταξίδια, με τα όλα του· μέχρι στη Ρωσία έχει ταξιδέψει.

Κι αν νομίζετε ότι η ιστορία τελείωσε εδώ -μπράβο, Πέτρο, μια χαρά τα έχεις καταφέρει, κούλαρε, άφησε να κάνει και κάποιος άλλος 19χρονος κάτι-, να σας πω ότι η ιστορία μας τώρα αρχίζει, διότι:

Ο Πέτρος ντύνει τα Playmobil με σεγκούνια και μαλάματα κι εφτά σειρές γιορντάνια, που έλεγε κι η πανούργα Σύρμω.

Ναι, όπως ακριβώς το διαβάσατε και όπως το βλέπετε στις φωτό.

Οικογενειακή φωτογραφία, όλοι οι συγγενείς μαζί.

Η μέρα που τα φωτογραφίσαμε ήταν τις προάλλες που είχε αέρα στην Αθήνα, αυγουσιάτικα μελτεμάκια που λένε, κι ο Πέτρος τα πρόσεχε να μην πέσουν, έτσι όπως τα στοίχιζε ένα ένα, λες κι ήταν κανονικά παιδιά. Τα έβγαζε από τα κουτάκια τους, μόνο πικέ κουβερτούλες δεν τους έχει φτιάξει για να ξαπλώνουν στα μαλακά, αλλά λογικό, ξέρεις τι είναι να κάνεις νανοχειροτεχνία; Δεν ξέρεις, και θα μας πει ο Πέτρος:

Τα παιδιά βγαίνουν προσεκτικά από τα κουτιά τους.

«Χρειάζονται τέσσερις με πέντε ημέρες για να ολοκληρωθεί η κάθε φορεσιά», λέει και τονίζει το «φορεσιά», διότι εγώ του τις λέω «στολές» και τσαντίζεται για πλάκα, λες και ντύνει τίποτα αδελφές νοσοκόμες στο 401.

παραδοσιακά.

«Χρησιμοποιώ ό,τι υλικό μπορείς να φανταστείς ή, για να το πω πιο σωστά, σχεδόν τίποτα, ουσιαστικά δεν υπάρχουν συγκεκριμένα υλικά. Από χαρτοπετσέτες φτιάχνω τα μαντίλια τους, από χαρτί και χαρτονάκια τα ρούχα τους, μετά ζωγραφίζω τα παπούτσια τους, παίρνω ψεύτικα λουλουδάκια, κόβω πούλιες για τα κοσμήματά τους, τα κολλάω ένα ένα με τη μύτη του διαβήτη, δεν έχω καν ειδικά εργαλεία. Ό,τι υπάρχει στο σπίτι από υλικά και εργαλεία. Αγοράζω κάποια, αλλά περισσότερο εφευρίσκω τρόπους για να φτιάξω μια φορεσιά. Κόβω τα πατρόν, κοιτάζω να είναι σωστά τα ύψη και οι αναλογίες, τους τα κάνω πρόβα και μετά τα κολλάω. Η ζωγραφική των φορεσιών με τα μαρκαδοράκια έρχεται στο τέλος».

Τον φαντάζομαι να γράφει ολόκληρη την Αγία Γραφή πάνω σε έναν κόκκο ρυζιού -τόση υπομονή έχει- και πηγαίνουμε στο Άλσος Παγκρατίου, ακριβώς εκεί όπου ήταν το θέατρο της ιστορικής Ελεύθερης Σκηνης.

Πάω να τραβήξω την πρώτη λήψη, με σταματάει: «Όχι από εδώ, το άλλο είναι το καλό τους προφίλ», με προλαβαίνει και τους αλλάζει θέση. ΟΚ, Πέτρο, η Μιμή Ντενίση θα δάκρυζε από συγκίνηση, το καταλαβαίνεις;

Ο Πέτρος με μια φίλη του στο κάδρο, που φοράει παραδοσιακή φορεσιά Καρπάθου.

Ο Πέτρος, λοιπόν, που έχει γεννηθεί τον Ιούλιο του '97, λέει ότι το ενδιαφέρον του για τις στολές δεν έχει να κάνει με κάποιο κόλλημά του με την ιστορία της μόδας π.χ., έχει να κάνει καθαρά με την αγάπη του για τους παραδοσιακούς χορούς.

«Όταν χορεύεις σε ένα σύλλογο, συνήθως σου βάζουν και φοράς μια «γενική» φορεσιά της ευρύτερης περιοχής του χορού που χορεύεις. Μετά, αν θέλεις να ψαχτείς μόνος σου, ανακαλύπτεις τη μαγεία που έχει η φορεσιά της κάθε περιοχής. Μου αρέσει η ιδέα ότι όλα είχαν τον λόγο τους, δεν ήταν τυχαίο το άσπρο μαντίλι ή το μαύρο - αλλιώς φορούσαν τα κοσμήματα οι παντρεμένες κι αλλιώς οι ανύπαντρες ας πούμε. Δεν είναι όπως τώρα, που μπαίνεις σε ένα μαγαζί και αγοράζεις την ίδια μπλούζα».

Τον ρωτάω εάν του αρέσει κάποια αντρική φορεσιά ιδιαίτερα ή κάποιο αξεσουάρ, αν θα έβγαине έξω τύπου «βάζω το τσαρούχι μου και πάω για καφέ».

«Θα ντρεπόμουν να βγω έτσι έξω, πέρυσι όμως που δοκίμαζα στο βεστιάριο κάποιες φορεσιές, όπως ήμουν με το τζιν, φόρεσα από πάνω ένα γιλέκο από το Καβακλί της Ανατολικής Ρωμυλίας. Αυτό ναι, θα το έβαζα για να βγω έξω».

Πολύ ωραία όλα αυτά, αλλά από την αγάπη σου για τις παραδοσιακές φορεσιές

μέχρι ο εγκέφαλός σου να συλλάβει την ιδέα να ντύσει Σαρακατσάνες τα playmobil, το λογικό κενό είναι εμφανές και θέλει εξήγηση. Γιατί, ας πούμε, δεν του ήρθε να ντύσει Barbie, που και πιο εύκολο θα ήταν και πιο λογικό;

«Οι Barbie πάντα είχαν ρούχα, τα κορίτσια μπορούσαν να αγοράσουν ξεχωριστά ό,τι ήθελαν για να τις ντύσουν, ενώ τα playmobil όπως τα αγόραζες έτσι θα έμεναν για όλη τους τη ζωή. Μηδέν ρούχο. Άσε που και η τόσο μικρή κλίμακα στα playmobil έχει τη μαγεία της. Τα playmobil, επίσης, ήταν το αγαπημένο μου παιχνίδι. Ως παιδιά, προτιμούσαμε με την αδελφή μου να κοιμόμαστε στο ίδιο δωμάτιο, ώστε το δεύτερο παιδικό υπνοδωμάτιο του σπιτιού να είναι αποκλειστικά για τα playmobil. Είχαμε κάστρα, καράβια, νησιά, ένα σωρό κατασκευές. Τα καλοκαίρια, λοιπόν, στο εξοχικό, μπορούσα να κουβαλήσω μόνο τις βασικές φιγούρες, δεν μπορούσα να πάρω μαζί μου το άπαν σύμπαν, οπότε για να μη βαριέμαι τα έβαζα να κάνουν άλλες δραστηριότητες, να ανοίξουν κι οι δικοί τους ορίζοντες. Για παράδειγμα, τα έβαζα σε κύκλο για να χορεύουν και μια μέρα είπα «δεν τους βάζω και κάνα μαντίλι;» Κάπως έτσι ξεκίνησαν όλα»...

Playmobil από την Αστυπάλαια, τη Σκόπελο και την Κάρπαθο.

Ο Πέτρος Καμινιώτης μου λέει ότι ντύνει τα playmobil βλάχους για περισσότερα από δέκα χρόνια. Έμπειρος.

«Όχι, απλώς τότε γεννήθηκε η ιδέα. Το θυμήθηκα ξανά πριν από περίπου τρία χρόνια, όταν έφτιαξα την πρώτη ολοκληρωμένη φορεσιά πάνω σε ένα από τα παιδικά playmobil μου. Α, μερικά από αυτά που φωτογραφίζουμε είναι τα playmobil

των παιδικών μου χρόνων! Όπως και να έχει, η πρώτη φορεσιά έγινε με πενιχρά υλικά και κόλλησα όπως όπως τα κομμάτια με σελοτέιπ, ούτε καν με κόλλα. Ήταν η φορεσιά από το Ρουμλούκι ή τον Γιδά, την Αλεξάνδρεια Ημαθίας δηλαδή. Πριν από δύο χρόνια ξεκίνησα να ασχολούμαι πλέον πιο «επαγγελματικά». Όσο περνάει ο καιρός, προσέχω ακόμα περισσότερο τη λεπτομέρεια, μπορεί να χαλάσω μια στολή και να την ξαναφτιάξω από την αρχή λόγω μιας ατέλειας που ούτε εσύ ούτε κανείς άλλος δεν θα προσέξει. Διαβάζω και μελετώ με προσοχή τα πάντα για τη φορεσιά που πρόκειται να φτιάξω».

Παιγμοβιλ από την Καρωτή Έβρου, τη Μακρά Γέφυρα Έβρου και τη Θράκη (Σαρακατσάνα).

Playmobil Αρβανίτισσα, από τα Μεσόγεια Αττικής.

Επόμενη ερώτηση: ΟΚ, Πέτρο, εσένα σου αρέσουν και τρελαίνεσαι, εμένα μου αρέσουν και σε κάνω θέμα, αλλά σε ποιους απευθύνεσαι; Ποιοι θα μπορούσαν να ενδιαφερθούν να αποκτήσουν καραγκουνοϋplaymobil;

«Ιδιώτες που είτε θέλουν να έχουν ένα playmobil με τη φορεσιά του τόπου καταγωγής τους είτε ασχολούνται με τον χορό και θέλουν να έχουν τις φορεσιές των περιοχών που τους αρέσουν. Επίσης, χορευτικοί σύλλογοι και λαογραφικά μουσεία. Πέρυσι ήρθε σε επαφή μαζί μου το Λύκειο Ελληνίδων, τώρα ντύνω κάποια playmobil για το Λαογραφικό Μουσείο του Γιώργη Μελίκη, ο οποίος ετοιμάζει ένα πρότζεκτ με θέμα «Το Παιδί στην Παράδοση»».

Κοίτα να δεις πόσο πολυάσχολη μπορεί να είναι η καθημερινότητα ενός 19χρονου. Τον ρωτάω αν θα είχε χρόνο να δουλέψει για την ίδια την Playmobil, να τους δίνει τέτοιες ιδέες. «Γιατί όχι;» λέει. «Αλλά ως εκτέλεση παραγωγής δεν ξέρω κατά πόσο θα ήταν εφικτό να αποδοθεί τόση λεπτομέρεια με πλαστικά υλικά. Πώς θα ήταν τα κεντήματα, τα μαντίλια, όλα αυτά, σε πλαστικό; Θα έμοιαζαν, αλλά δεν θα ήταν παραδοσιακές φορεσιές».

Ο Πέτρος τα φωτογραφίζει για να τα θυμάται όταν μεγαλώσουν.

Λοιπόν, πάμε στο Καλλιμάραρο, στήνουμε ξανά κάποια playmobil, περνάνε τουρίστες από τις κερκίδες και κάθονται και τα χαζεύουν με ανοιχτό το στόμα, οι πιο θαρραλέοι ρωτάνε αν πωλούνται ή, τέλος πάντων, πού μπορούν να τα δουν, και ο Πέτρος, με τη φυσική συστολή και ευγένειά του, τους λέει: «[Έχω μια σελίδα στο Facebook \(PlaymoGreek\)](#)».

Παγιοβιλ από την Επισκοπή Ημαθίας, τις Σέρρες (βλάχα) και την Πυλαία Θεσσαλονίκης.

Μάνα, πατέρας, θείος, παιδί, όλοι με την παραδοσιακή στολή από το Ρουμλούκι.

Από τη μεριά μου, θυμάμαι και κάνω κλικ στο Ρουμλούκι από το καλό του προφίλ. Βλέπω τον Πέτρο να ενθουσιάζεται που το θυμήθηκα, με την αγνότητα των δεκαεννέα του χρόνων να βγαίνει σε ένα τεράστιο χαμόγελο.

Πηγή: [vice.com](https://www.vice.com)